

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1256/06
25.10.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих, Миломира Николића и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца ИП "АА", против туженог ББ, чији је пуномоћник БА, адвокат, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Округног суда у Београду Гж.785/04 од 23.12.2004. године, у седници одржаној 25.10.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Округног суда у Београду Гж.бр.785/04 од 23.12.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Петог општинског суда у Београду П.бр.1864/03 од 06.11.2003. године, ставом првим изреке, укинута је решење Четвртог општинског суда у Београду И.бр.Х-1012/92 од 16.06.1992. године и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени исплати износ од 44.635 ДЕМ, односно одговарајући износ изражен у динарима по средњем курсу Народне банке Југославије на дан плаћања, увећан за домицилну камату, почев од 01.01.1991. године па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка.

Одлучујући о жалби тужиоца, Округни суд у Београду је пресудом Гж.бр.785/04 од 23.12.2004. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке усвојена је жалба тужиоца и укинута решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде и предмет у том делу враћен истом суду на поновни поступак. Ставом трећим изреке враћени су списи П.бр.1864/03 Петом општинском суду у Београду ради допуне поступка.

Против наведене другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл.386. ЗПП, Врховни суд Србије је нашао да је ревизија тужиоца неоснована.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл.354. став 2. тач.11. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из чл.354. став 2. тач.13. ЗПП, на коју се ревизијом неосновано указује, јер је изрека пресуде јасна и разумљива, не противуречи сама себи нити разлозима пресуде, садржи све разлоге о одлучним чињеницама и нема недостатака због којих се не може испитати.

У правноснажно окончаном поступку утврђено је да је тужени радио код тужиоца као аквизитер и да је у том својству преузео већи број књига и да тужени тужиоцу није исплатио противвредност преузетих књига нити исте накнадно вратио. Решењем о извршењу Четвртог општинског суда у Београду И.бр.3012/92 од 16.06.1992. године суд је одредио предложено извршење и обавезао туженог да исплати тужиоцу износ од 401.715,00 динара са каматом од 01.01.1991. године. Одлучујући о приговору туженог, решењем истог суда И.бр.3012./92 од 12.11.1996. године то решење је стављено ван снаге у делу којим је одређено извршење и укинута су спроведене радње, с тим да се поступак наставља као поступак против платног налога и списи се достављају Петом општинском суду на даљу надлежност. Тужилац је у току поступка доставио суду налаз вештака економско-финансијске струке ВВ кога је тужилац сам ангажовао и из кога се види да је вештак извршио ревалоризацију износа од 401.715,00 динара са каматом од 20.03.1991. до 24.01.1994. године и да по ревалоризацији, износ од 401.715,00 динара на дан 24.01.1994. године одговара износу од 20.012,00 динара. Тужилац је на основу овога преиначио тужбени захтев поднеском од 30.10.1997. године тако што је тражио да се обавезе тужени да му исплати износ од 20.012,00 динара са каматом од 24.01.1994. године. Поднеском од 29.04.1999. године тужилац је поново преиначио тужбени захтев и тражио да се обавезе тужени да му исплати износ од 44.635 ДЕМ у динарској противвредности са домицилном каматом, почев од 01.01.1991. године па до исплате. Тужилац није прихватио да плати трошкове вештачења вредности предметних књига, које је тужени узео а ни тужени није прихватио да плати трошкове вештачења нити је прихватио налаз вештака који је тужилац приложио суду кога је сам ангажовао.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили

показани од сваке утврђене тачке под ставом, правично су нижестопени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца као неоснован, у смислу чл.219. и 220. ЗПП.

Наведеним одредбама ЗПП предвиђено је да је свака странка дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев, а доказивање обухвата све чињенице које су важне за доношење одлуке, с тим да који ће се доказ извести ради утврђивања одлучне чињенице одлучује суд.

Имајући у виду наведене законске одредбе, као и да је на тужиоцу био терет доказивања околности везаних за висину постављеног тужбеног захтева, да је тужилац морао да пружи доказе на околност утврђивања вредности предметних књига којима се тужени задужио, као и да омогући сношење трошкова извођења доказа вештачењем које је суд по службеној дужности одредио на те околности, да тужилац није поступио у смислу наведених законских одредаба и није поштовао своје обавезе у погледу доказивања основаности истакнутог потраживања, то је побијана одлука у свему правилна и законита.

Осталим наводима ревизије се напада утврђено чињенично стање, које се у смислу одредаба чл.385. став 3. ЗПП, ревизијом не може побијати.

Са изнетих разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу чл.393. ЗПП.

Председник већа-судија

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дм